

Kitab Daniel - Saratus Dalapan Belas

Pangéling Nubuat ka Yerusalem: Gambaran Simbolis ngeunaan Kajadian-kajadian Ahir Jaman

Jeff Pippenger

2024-03-05

Tujuh taun pangwawadian ti taun 63 nepi ka taun 70, anu diproklamasikeun ku jalma anu “mudar-mandir di jalan-jalan Yerusalem, ngedalkeun cilaka-cilaka anu baris nimpah ka kota éta,” geus jadi lambang tina pangwawadian anu dipasihkeun ka Yerusalem salila tilu satengah taun, mimitina dina palayanan Kristus, tuluy tilu satengah taun deui dina palayanan para murid. Artikel-artikel saméméhna geus nétélakeun yén karuksakan Yerusalem saéstuna bisa waé geus didatangkeun dina waktu salib, atawa engké dina waktu dirajamna Stéfanus, tapi kasabaran Gusti anu panjang nunda pangadilan-Na ka éta kota jeung ka éta bangsa.

“Sarta kana saha aya, anjeunna bakal diremuk jadi bubuk.” Bangsa anu nampik Kristus téh geura-giru bakal ningali kotana jeung bangsana diruksak. Kamulyaan maranéhna bakal dipatahkeun, sarta paburencay lir lebu di hareupeun angin. Jeung naon anu ngancurkeun urang Yahudi? Nya éta Batu anu, upama maranéhna ngadeg di luhurna, tangtu bakal jadi pangamanan maranéhna. Éta téh kahadéan Allah anu dipopohokeun, kabeneran anu ditolak, rahmat anu dianggap enteng. Manusa nempatkeun dirina ngalawan Allah, sarta sagala anu sabenerna bakal jadi kasalametan maranéhna malah robah jadi karuksakan maranéhna. Sagala anu ku Allah ditetepkeun pikeun kahirupan ku maranéhna kapanggih jadi pikeun pati. Dina panyaliban Kristus ku urang Yahudi geus kakandung karuksakan Yerusalem. Getih anu kacucur di Kalvari jadi beurat anu ngagolérkeun maranéhna kana kabinasaan pikeun dunya ieu jeung pikeun dunya anu bakal datang. Kitu deui engké dina poé panungtungan anu agung, nalika pangadilan bakal tumiba kana jalma-jalma anu nampik kurnia Allah. Kristus, Batu sandungan maranéhna, waktu éta bakal nembongan ka maranéhna minangka gunung pamales. Kamulyaan rarayna, anu pikeun jalma-jalma bener mah mangrupa kahirupan, bakal jadi seuneu anu ngaduruk pikeun jalma-jalma jahat. Ku sabab kanyaah anu ditampik, kurnia anu dihina, nu dosa bakal dibinasakeun.

Ku rupa-rupa perlambang jeung pangéling-ngéling anu diulang-ulang, Yesus nembongkeun naon anu bakal jadi balukarna ka urang Yahudi lantaran nolak Putra Allah. Dina kecap-kecap ieu Anjeunna keur nyarita ka sakumna jalma dina unggal jaman anu nolak narima Anjeunna minangka Panebus maranéhna. Unggal pangéling téh pikeun maranéhna. Bait Allah anu dinajiskeun, anak anu henteu nurut, para patani anu palsu, para tukang ngawangun anu nganggap hina, ngabogaan padananana dina pangalaman unggal jelema dosa. Lamun manéhna henteu tobat, hukuman anu geus dipralambangkeun ku hal-hal éta bakal jadi bagianana.” The Desire of Ages, 600.

Mangsa tujuh taun nalika éta lalaki mere kasaksian ka Yerusalem, kabagi dina pangepungan kahiji jadi dua mangsa anu sarua, masing-masing salila sarebu dua ratus genep puluh poé. Éta tujuh taun ngalambangkeun karuksakan Yerusalem, sarta tujuh taun palayanan Kristus jeung para murid

ngagambarkeun awal karuksakan Yerusalem, jeung Yesus salawasna ngagambarkeun tungtung ku awalna. Éta tujuh taun ogé dilambangkeun ku “tujuh mangsa” ngalawan karajaan kalér anu kabagi jadi dua mangsa anu sarua, masing-masing salila sarebu dua ratus genep puluh taun.

Nalika Roma Modéren ngulang sajarah Roma kaping dua jeung Roma kapausan anu nincak-nincak Yerusalem lahiriah jeung rohaniah, jeung nalika Roma Modéren ngulang dua sajarah tina dua mangsa pangéling-éling anu dipaparinkeun ku lalaki ti taun 63 nepi ka taun 70, sarta nalika Roma modéren ngulang sajarah anu dilambangkeun ku dua mangsa nalika Kristus jeung para murid asup-keluar ka Yerusalem salila tilu satengah taun, bakal katingal dua mangsa anu béda, sanajan dina poé-poé panungtungan, “waktu geus euweuh deui.”

Anu pamungkas tina dua mangsa éta nyaéta opat puluh dua bulan simbolis, nalika Roma Modéren ngalaksanakeun panganiayaan pamungkasna ka umat satia, sanggeus tatu maotna dicageurkeun ku hukum Minggu anu bakal geura datang. Opat puluh dua bulan simbolis éta mangrupikeun mangsa kadua tina dua mangsa, sarta éta téh mangsa panghukuman éksékutif ka Roma modéren. Mangsa éta dipiheulaan ku panghukuman panalungtikan ka jalma-jalma hirup dina Adventisme Laodikea.

Jalma anu nepikeun panggeuing ka Yerusalem sacara harfiah pupus dina mangsa pengepungan ku Titus. Anjeunna henteu pupus dina mangsa karuksakanana, tapi dina waktu pengepungan anu miheulaan karuksakan éta, sabab teu aya saurang ogé urang Kristen anu pupus dina karuksakan Yerusalem.

“Salila tujuh taun hiji jalma teras ngider luhur-handap jalan-jalan Yerusalem, ngembarkeun cilaka-cilaka anu baris datang ka éta kota. Beurang jeung peuting anjeunna ngalagukeun kidung ratapan anu ngaguligah: ‘Aya sora ti wetan! aya sora ti kulon! aya sora ti opat angin! aya sora ngalawan Yerusalem jeung ngalawan Bait Allah! aya sora ngalawan panganten lalaki jeung panganten awéwé! aya sora ngalawan sakumna rahayat!’—Ibid. Jalma anéh ieu dipanjara jeung disabet, tapi taya hiji keluhan gé anu leupas tina biwirna. Ka hinaan jeung panyiksa anjeunna ngajawab ngan ku kieu: ‘Cilaka, cilaka keur Yerusalem!’ ‘cilaka, cilaka keur pangeusina!’ Ceurik panggeuingna teu eureun-eureun nepi ka anjeunna dipaéhan dina mangsa pengepungan anu geus diprediksikeunana.” *The Great Controversy*, 29, 30.

Jalmi éta maot dina mangsa pengepungan, tapi lain dina mangsa karuksakan anu pamungkas; sedengkeun karuksakan anu pamungkas ngalambangkeun panutupan mangsa kasempetan rahmat jeung tujuh bala anu pamungkas. Ku kituna, jalmi éta téh lambang tina amanat pikeun ninggalkeun Yerusalem dina pengepungan anu kahiji. Harita urang Kristen ngungsi, sarta dina tilu satengah taun anu kahiji, jalmi éta téh lambang tina hiji golongan anu henteu maot di Yerusalem; ari dina tilu satengah taun anu kadua, anjeunna téh lambang tina urang Kristen anu pangahirna maot saméméh panutupan mangsa kasempetan rahmat. Dina période anu kahiji anjeunna nandakeun saratus opat puluh opat rebu, sarta dina période tilu satengah taun anu kadua anjeunna ngawakilan jalma réa anu agung anu maot salila période anu kadua.

Pesen éta lalaki kacatet ku sajarawan, sarta diwakilan ku genep sora. Nalika ahirna anjeunna dipanjara, pesenana anu katujuh jeung anu panungtung nyaéta “cilaka, cilaka” ka Yerusalem jeung ka pangeusina. “Sora” anu kahiji anu kacatet nyaéta “sora ti wetan,” sarta pesenana anu

panungtung nyaéta “cilaka.” Unsur kahiji tina pesenana jeung unsur panungtung tina pesenana nyaéta lambang Alkitabiah anu ngawakilan Islam, sabab Islam téh anak-anak ti “wétan” dina Alkitab, sarta maranéhna diwakilan ku “angin wetan.” Pangulangan kecap “cilaka,” dina pesenna anu panungtung, ngagambarkeun ahir Babul Modéren, nalika raja-raja bumi ngagorowok tilu kali, “Aduh, aduh, éta kota gedé.” Kecap Yunani anu ditarjamahkeun jadi “aduh” dina tilu ayat dina Wahyu pasal dalapan belas, ditarjamahkeun jadi “cilaka” dina pasal dalapan, ayat tilu welas.

Tuluy kami ningali, sarta ngadangu hiji malaikat hiber di tengah langit, pok saurana tarik, “Cilaka, cilaka, cilaka, ka para nu nyicingan bumi ku sabab sora-sora tarompet séjén ti tilu malaikat anu can kénéh niup!” Wahyu 8:13.

Pangumandikakeun éta lalaki ngeunaan “cilaka, cilaka,” ngagambarkeun panerapan tilu rupa tina tilu cilaka, sabab unsur-unsur tina Cilaka kahiji, di hijikeun jeung unsur-unsur tina Cilaka kadua “baris demi baris,” nandakeun unsur-unsur tina Cilaka katilu, sakumaha tilu ungkara “aduh, aduh” ku raja-raja bumi dina pasal dalapan welas ngagambarkeun Cilaka katilu, sakumaha geus ditetepkeun ku Cilaka kahiji jeung kadua. Awal jeung ahir tina amanat éta lalaki ngetipekeun amanat Islam tina Cilaka katilu.

Babasan kahiji tina amanatna nya éta hiji sora ti “wétan,” jeung “wétan” téh lambang Islam, tapi éta ogé mangrupa pangidentifikasian malaikat nu nyégel anu mucunghul ti wétan.

Sanggeus éta, kuring ningali opat malaikat nangtung dina opat juru bumi, nyekel opat angin bumi, supaya angin ulah niup ka bumi, atawa ka laut, atawa ka tangkal naon baé. Tuluy kuring ningali malaikat séjén naék ti wetan, mawa meterai Allah anu hirup; sarta anjeunna ngagero ku sora tarik ka opat malaikat anu dipaparin kawasa pikeun ngarusak bumi jeung laut, saur-Na, “Ulah ngaruksak bumi, atawa laut, atawa tatangkalan, saméméh kami méré meterai ka para palayan Allah urang dina tarang maranéhna.” Jeung kuring ngadéngé jumlah jalma-jalma anu geus dimeteraian éta: jumlahna saratus opat puluh opat rébu tina sakumna kaom turunan Israil. Wahyu 7:1–4.

Dina carita Élia di Gunung Karmel, waktu anjeunna neutep ka laut sarta ningali hiji mega, anjeunna keur neutep ka kulon, sabab Gunung Karmel perenahna deukeut ka Laut Tengah.

Jeung kajadian dina kali ka tujuh, anjeunna ngandika, “Tingali, aya méga leutik naék ti laut, siga leungeun manusa.” Tuluy anjeunna ngandika, “Mungga, béjakeun ka Ahab, ‘Siapkeun kareta maneh, tuluy turun, supaya hujan ulah ngahalangan ka maneh.’” 1 Raja-raja 18:44.

Élia pasti keur nyanghareup ka kulon, kana arah Laut Tengah. Dina Lukas pasal dua welas, Kristus nyarios yén pesen Mantenna téh mangrupa pesen pamisahan.

Naha maraneh nyanggka, yen Kami sumping pikeun mawa katengtreman ka bumi? Kami nyaritakeun ka maraneh, Henteu; malah pamecah-belah: Sabab ti ayeuna ka hareup bakal aya lima urang dina hiji imah anu papisah, tilu ngalawan dua, jeung dua ngalawan tilu. Bapa bakal papisah ngalawan anak lalaki, jeung anak lalaki ngalawan bapa; indung ngalawan anak awéwé, jeung anak awéwé ngalawan indung; mitoha awéwé ngalawan minantu awéwé, jeung minantu awéwé ngalawan mitoha awéwé. Sarta Anjeunna ogé ngandika ka jalma rea, Lamun maraneh

ningali méga naék ti kulon, harita kénéh maraneh nyebut, Bakal aya hujan; sarta kitu kajadianana. Jeung lamun maraneh ningali angin kidul niup, maraneh nyebut, Bakal panas; sarta kitu lumangsung. Heh urang munapik, maraneh bisa ngabédakeun rupa langit jeung bumi; tapi kumaha atuh nepi ka maraneh teu bisa ngabédakeun ieu jaman? Lukas 12:51–56.

Pesen utusan ka Yerusalem mawa tandatangan Alfa jeung Oméga, sabab nu awal jeung nu ahir ngaidéntifikasi Islam tina Balai katilu, sarta ku sora ti “wétan” éta dina waktu nu sarua ngaidéntifikasi pesen Islam minangka pesen panyégelan. “Sora kadua” ti “kulon” ngaidéntifikasi hujan panungtungan, nyaéta hujan pamungkas, sarta sakabéh nabi keur nyarita ngeunaan poé-poé pamungkas. Pesen ti “kulon” téh lambang tina pesen hujan panungtungan, anu ngahasilkeun dua golongan panyembah. Golongan nu hiji teu bisa ngawanoh pesen hujan panungtungan sabab maranéhna “teu ngabédakeun ieu mangsa.”

Unsur salajengna tina amanat éta utusan nyaéta sora tina “opat angin”, anu sakaligus mangrupa amanat panyégelan jeung amanat kuda amarah Islam, sakumaha digambarkeun ku Cilaka katilu. Unsur salajengna ditujulkeun ngalawan Yerusalem jeung Bait Suci, ku kituna nandakeun amanat sakumna nabi anu ngaidéntifikasi hiji golongan jalma anu keur diliwatan, lantaran maranéhna ngadasarkeun klaim kasalametanana lain ka Kristus, tapi ka Bait Suci jeung warisan maranéhna salaku umat pilihan Allah. Maranéhna téh jalma-jalma sapanjang sajarah suci anu digambarkeun keur ngumandangkan, “Bait Allah, Bait Allah, kami ieu.” Amanat ngalawan Yerusalem jeung Bait Suci téh nyaéta amanat Laodikea.

“Teu perlu heran yén garéja henteu dihirupkeun ku kakawasaan Roh Suci. Lalaki jeung awéwé nyingkirkeun pangajaran anu geus dipasihkeun ku Kristus. Amarah jeung katamakan keur meunangkeun kameunangan. Bait jiwa pinuh ku kajahatan. Teu aya rohangan pikeun Kristus. Jalma-jalma nuturkeun jalan-jalan maranéhna sorangan anu bengkok. Maranéhna moal ngupingkeun pangandika Jurusalamet. Maranéhna nyerahkeun diri ka panguasaan sorangan, nolak tegoran jeung pangéling-éling, nepi ka kaki dian dipiceun tina tempatna, jeung paningal rohani dikaburkeun ku gagasan manusa. Sanajan kirang dina palayanan, maranéhna ngabenerkeun dirina sorangan, pokna, ‘Bait PANGERAN, Bait PANGERAN nyaéta kami.’ Maranéhna nyingkirkeun hukum Allah pikeun nuturkeun cahaya tina khayal maranéhna sorangan.” *Review and Herald*, April 8, 1902.

Utusan éta tuluy ngagedékeun sora pesen pangéling-ngélingna ngalawan para pangantén lalaki jeung para pangantén awéwé, minangka lambang tina métodologi “line upon line,” sabab garis kenabian dina poé-poé panungtungan bakal sarua pisan jeung garis kenabian dina jaman Nuh, nalika maranéhna keur mapagkeun jeung dipapagkeun dina perkawinan, dina waktu anu sarua nalika banjir karuksakan geus rék ngagebrus ngalelepkeun sagala ambisi jeung rarancang dunya maranéhna.

Alkitab nétélakeun yén dina poé-poé panungtungan manusa bakal kasibukkeun ku urusan dunya, ku kasenangan jeung ku ngumpulkeun harta. Maranéhna bakal buta kana kanyataan-kanyataan anu langgeng. Kristus ngandika, “Sakumaha jaman Nuh baheula, kitu deui bakal ayana datangna Putra Manusa. Sabab sakumaha dina poé-poé saméméh caah maranéhna keur dahar jeung nginum, kawin jeung ngawinkeun, nepi ka poé Nuh asup kana

bahtera, sarta maranéhna henteu nyaho nepi ka caah datang jeung ngabasmi maranéhna kabéh; kitu deui bakal ayana datangna Putra Manusa.” Mateus 24:37–39.

“Kitu deui ayeuna. Jalma-jalma ngagugu buru-buru dina ngudag kauntungan jeung nginum kana pamere diri sorangan, saolah-olah euweuh Allah, euweuh sawarga, jeung euweuh kahirupan sanggeus ieu. Dina mangsa Nuh, pangéling-ngéling ngeunaan caah dikirim pikeun ngageunjeungkeun jalma-jalma dina kajahatan maranéhna sarta nyaur maranéhna kana tobat. Kitu deui, amanat ngeunaan geuwat sumpingna Kristus dimaksudkeun pikeun ngagerakkeun jalma-jalma tina kaserepan maranéhna kana perkara-perkara dunya. Ieu dimaksudkeun pikeun ngahudangkeun maranéhna kana kasadaran kana kanyataan-kanyataan langgeng, sangkan maranéhna merhatikeun uleman ka méja Gusti.”

Uleman Injil kudu dipasihkeun ka sakumna dunya—“ka unggal bangsa, jeung kaum, jeung basa, jeung umat.” Wahyu 14:6. Talatah pangahirna ngeunaan panggeuing jeung rahmat kudu nyaangan sakuliah bumi ku kamulyaan-na. Eta kudu ngahontal sagala golongan manusa, nu beunghar jeung nu miskin, nu luhur jeung nu handap. “Kaluarlah ka jalan-jalan raya jeung ka pager-pager,” saur Kristus, “jeung paksa maranehna supaya asup, sangkan imah Kami pinuh.” Christ’s Object Lessons, 228.

Unsur panungtungan tina panggeuing éta ditekenkeun dina petikan saméméhna. Amanat anu dilambangkeun minangka sora ngalawan “sagala bangsa”, nyaéta injil anu langgeng, anu netelakeun kabutuhan pikeun nyumponan sarat-sarat injil supaya bisa disalametkeun. Sarat kahiji tina injil anu langgeng nyaéta sieun ka Allah, sarta éta kasieun dumasar kana kanyataan yén dosa-dosa uranglah anu nempatkeun Kristus, Putra Allah anu hirup, dina kayu salib.

Saban unsur tina utusan ka Yerusalem salila tujuh taun palayananna ngagambarkeun Injil anu langgeng, anu sarua pisan jeung Injil anu ditepikeun dina tujuh taun nalika Kristus negeskeun perjangjian ka loba jalma ti taun 27 nepi ka taun 34. Ieu ogé Injil anu langgeng anu diproklamasikeun dina dua période panungtungan tina poé-pocé panungtungan, sarta éta husus patali jeung amanat hujan pungkasan, nyaéta amanat Islam tina Woe katilu. Ieu nétélakeun panyegelan saratus opat puluh opat rébu, pamisahan gandum jeung jukut liar, kaayaan Laodikia tina jukut liar, sarta panerapan rangkep tilu tina nubuat minangka lambang tina métodologi hujan pungkasan, anu nyaéta “garis kana garis.”

Pesen tujuh taun dina éta sajarah sacara kenabian ditempatkeun dina jero “poé-pocé pamalesan” anu jadi bagian tina sebutan pangheulana pisan ngeunaan pesen jeung padamelan Kristus, sarta pesen jeung padamelan-Na kudu diulang deui dina poé-pocé panungtungan ku saratus opat puluh opat rébu. Maranéhna engké bakal nangtukeun pesenna dina raraga kenabian “poé-pocé pamalesan Allah”. Aya dua tipe Alkitabiah ngeunaan “pamalesan” Allah anu kagambarkeun dina Firman-Na, nyaéta pamalesan-Na ka umat-Na sorangan, jeung ogé pamalesan-Na ka musuh-musuh-Na.

“tujuh kali,” dina Imamat dua puluh genep ngagambarkeun pamales kanyeri Allah ka umat-Na anu barontak, sarta pamales kanyeri éta ngawengku nincak handap tempat suci jeung pasukan, boh sacara harfiah boh sacara rohani. Dina simbolisme nincak handap tempat suci jeung pasukan, simbolisme pamales kanyeri Allah ka musuh-musuh-Na ogé digambarkeun. Dina poé-pocé

panungtungan, pamales kanyeri Allah ngalawan umat-Na digambarkeun minangka dimuntahkeunana Adventisme Laodikia dina hukum Minggu anu baris geura datang. Dina waymark éta, pamales kanyeri-Na ka Babul modéren ogé mimiti.

Pangadilan pamariksaan ka anu hirup kana Adventisme Laodikea, anu satuluyna dituturkeun ku pangadilan palaksanaan kana palacur Tirus jeung ka sato galak anu ditumpakanana sarta anu diparéntahanna, nya éta sajarah nubuat ngeunaan poé-poé panungtungan, tempat pangaruh unggal tetenjoan diwujudkeun. Unggal tetenjoan kudu dilarapkeun kana éta dua mangsa nubuat, sabab metodologi hujan panungtungan téh nya éta nerapkeun garis nubuat kana garis nubuat. Dina awal éta dua sajarah, Isa ngaidéntifikasi hiji “tanda” anu ngabuktikeun yén jalma-jalma anu hirup dina titik éta aya dina generasi panungtungan dina sajarah bumi.

Periode nu kahiji dimimitian nalika panyégelan ka saratus opat puluh opat rébu mimiti lumangsung dina tanggal 11 Séptémber 2001. Dina éta waymark, “tanda” anu diidéntifikasi ku Kristus dina Lukas dua puluh hiji ditempatkeun.

Urang baris neraskeun ieu panalungtikan dina artikel salajengna.

“Ayeuna, dulur-dulur, Allah hayang sangkan urang nyokot posisi urang babarengan jeung jalma anu mawa lantera; urang hayang nyokot posisi urang di tempat aya cahaya, jeung di tempat Allah geus maparin tarompet sora anu pasti. Urang hayang méré tarompet sora anu pasti. Urang geus aya dina kabingungan, jeung urang geus aya dina karaguan, sarta gereja-gereja geus siap paéh. Tapi ayeuna di dieu urang maca: ‘Jeung sanggeus hal-hal ieu kuring nempo malaikat séjén turun ti sawarga, boga kakawasaan anu gede; jeung bumi dipaparin caang ku kamulyaan-Na. Jeung manéhna ngagorowok kalayan kuat ku sora anu tarik, saurna, Babul anu agung geus rubuh, geus rubuh, sarta geus jadi padumukan setan-setan, jeung pangkalan unggal roh jahat, jeung kurungan unggal manuk anu najis jeung dipikageuleuh’ [Wahyu 18:1, 2].

“Ari ayeuna, kumaha urang rék nyaho naon-naon ngeunaan eta pesen lamun urang teu aya dina kaayaan sanggup nganyahokeun sakur cahaya ti sawarga waktu eta datang ka urang? Jeung urang bakal sarua gancangna narima tipu daya anu pangpoekna lamun eta datang ka urang ti saurang anu satuju jeung urang, padahal urang teu boga satitik ogé bukti yen Roh Allah anu ngutus anjeunna. Kristus ngandika, ‘Kami sumping dina nami Rama Kami, tapi maraneh henteu narima Kami’ [tingali John 5:43]. Tah, eta pisan pagawean anu geus lumangsung di dieu ti saprak pasamoan di Minneapolis. Sabab Allah ngutus hiji pesen dina nami-Na anu teu saluyu jeung pamadegan maraneh, ku kituna [maraneh nyindekkeun] yen eta moal bisa jadi pesen ti Allah.” Sermons and Talks, volume 1, 142.